ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ

(Από τὸ περίφημο βιβλίο τοῦ συνοδεύσαντος τὸν Ὄθωνα κατὰ τὴν κάθοδό του στὴν Ἑλλάδα Βαυαροῦ ἀξιωματικοῦ Χριστοφόρου Νέζερ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΙΓΕΣ μέρες κατόπιν ὁ λόχος μας διετάχθη νὰ ξαναγυρίση στὸ Μεσολόγγι, ἀφήνοντας στὸ φρούριο τῆς Βονίτσης μιὰ μικρὴ φρουρὰ ὑπὸ τὴν ἀρχηγία ἑνὸς ἀξιωματικοῦ. Κι' ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς ἤμουν ἐγώ, ἐπειδὴ μονάχα ἐγὼ ἀπ' ὅλους τοὺς Βαυαροὺς συναδέλφους μου ἤξερα ἑλληνικά.

Κι' ἔτσι ἡ ζωή μου στὴ Βόνιτσα ἐξακολούθησε πιὸ πληκτικὴ καὶ πιὸ ἐρημικὴ ἀπὸ πρίν. Ὁ μόνος φίλος μου ἦτων ὁ φρούραρχος Βασιλειάδης. Καπνίζαμε μαζὶ τὰ τσιμπούκια μας καὶ παραδιδόμασταν σὲ βαθειὲς ὀνειροπολήσεις.

Ἕνα βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ ἑτοιμαζόμουν νὰ πλαγιάσω, ἔφτασε ἕνας ὑπηρέτης τοῦ φρουράρχου Βασιλειάδη, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπε πὼς ὁ κύριός του ἤθελε νὰ μὲ δῆ, εἰ δυνατὸν ἀμέσως.

Μὴ μπορῶντας νὰ ὑποθέσω περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἔτρεξα ἀμέσως στὸ σπίτι τοῦ φρουράρχου. Αὐτὸς ὅμως δὲν μὲ δέχθηκε, ὅπως πάντα στὸ εὐρωπαϊκὸ σαλόνι του, ἀλλὰ στὴν κρεββατοκάμαρή του, ὅπου κλαυθμήριζε τὸ πιὸ μικρὸ ἀπὸ τὰ παιδιά του.

— Τί συμβαίνει ; τὸν ρώτησα.

Ὁ Βασιλειάδης πῆρε ἀμέσως μυστηριῶδες ὕφος καὶ μοῦ εἶπε πὼς ἤθελε νὰ μοῦ ἀνακοινώση κάτι ἐμπιστευτικῶς.

— Πολὺ καλά, κύριε φρούραρχε, τοῦ ἀπάντησα. Ἐδῶ ὅμως δὲν θὰ μᾶς ἀφήνουνε νὰ συνεννοηθοῦμε τὰ κλάματα τοῦ μωροῦ. Δὲν περνᾶμε στὸ σαλόνι ;

—Ὄχι, ὄχι, εἶπε ζωηρὰ ὁ Βασιλειάδης. Ἐκεῖ εἶνε ξένοι. Καὶ ξέρεις ποιοί ;

— Ποῦ νὰ τὸ ξέρω ;

— Ἡ κόμησσα Λουκοπούλου καὶ ἡ κόρη της Ἀδελαΐς.

— Ὡραῖα! Ὡραῖα! Ἔτσι, μὲ τὴ συντροφιά τους, θὰ σκοτώσουμε λίγο τὴν ἀνία μας.

— Ναί, ἀλλὰ ἡ κόμησσα ἦρθε ἐδῶ καὶ γιὰ κάποιον ἄλλο σκοπό, εἶπε ὁ φρούραρχος, παίρνοντας ἀκόμη πιὸ μυστηριῶδες ὕφος.

— Αὐτός, φαντάζομαι, δὲν ἐνδιαφέρει καθόλου ἐμένα.

— Καὶ ὅμως, ἀγαπητέ μου, εἶπε γελῶντας ὁ φρούραρχος, σ' ἐνδιαφέρει καὶ πολύ. Ἡ κόρη της, ἡ ὡραία Ἀδελαΐς, σ' ἀγάπησε κ' ἡ μητέρα της θέλει νὰ σᾶς παντρέψη...

— Ἀλλά, ἀγαπητέ μου φρούραρχε, οὔτε κὰν ἔχω σκεφθῆ ἀκόμα νὰ παντρευτῶ. Ἐξ ἄλλου ὁ γάμος παρουσιάζει μεγάλες δυσκολίες γιὰ μένα. Ἐμεῖς οἱ Γερμανοὶ ἀξιωματικοὶ γιὰ νὰ πάρουμε ἄδεια γάμου, πρέπει νὰ καταθέσουμε μιὰ ἐγγύησι ἀπὸ 10.000 φιορίνια.

— Μὴ φοβᾶσαι, μοῦ ἀπάντησε ὁ φρούραρχος. Μπορεῖς νὰ παραιτηθῆς ἀπὸ τὸν γερμανικὸ στρατὸ καὶ νὰ καταταχθῆς ὡς λοχαγὸς στὸν ἑλληνικὸ ὅπου δὲν ζητᾶνε καμμιὰ ἐγγύησι. Θὰ πάρης μεγάλη προῖκα. Ἡ κόμησσα δίνει στὴν κόρη της 500 ἐλὲς καὶ τὸ ἐτήσιο εἰσόδημά σου θὰ εἶνε λιμπρό.

Τότε ἐγὼ πῆρα σοβαρὸ τόνο καὶ εἶπα:

— Ἡ Ἀδελαΐς εἶνε ὡραιοτάτη κι' ἐξαιρετικὰ ἀνεπτυγμένη νέα, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ τὴν παντρευτῶ. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ μείνω στὴν Ἑλλάδα. Εἶμαι μοναχογυιὸς κι' ὁ πατέρας μου θέλει νὰ ἐαναγυρίσω στὴ Γερμανία. Ὁ γάμος αὐτὸς εἶνε ἀδύνατος γιὰ μένα.

— Τότε λοιπόν, εἶπε ὁ φρούραρχος Βασιλειάδης, ἔμπα στὸ σαλόνι καὶ χαιρέτησε τὶς κυρίες, ἡ ὁποῖες θὰ χαροῦν πολὺ ἄμα σὲ δοῦν. Σὲ παρακαλῶ μὴν τὶς κάνεις νὰ χάσουν κάθε ἐλπίδα. Κάμε το αὐτὸ πρὸς χάριν μου. Γιατὶ εἶνε ἀλήθεια, ὅτι ἐγὼ τὶς ἐνεθάρρυνα κάπως στὸ συνοικέσιο αὐτό, χωρὶς νὰ φαντάζομαι τὴν ἄρνησί σου, ἡ ὁποία μὲ τάραξε πολύ.

Πέρασα πράγματι στὸ σαλόνι, ὅπου ἡ κόμησσα κ' ἡ κόρη της μὲ δέχθηκαν μ' ἐγκαρδιότητα. Ἡ Ἀδελαΐς, καθὼς μοῦ ἔσφιγγε τὸ χέρι, βύθισε τὰ πυρωμένα της βλέμματα στὰ μάτια μου, πρᾶγμα ποὺ μὲ συνετάραξε καὶ μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω ὅσα εἶχα πεῖ προηγουμένως στὸ φρούραρχο. Ἡ γοητεία ποὺ μοῦ προκάλεσε τὸ βλέμμα της ἦταν τόση, ὥστε, ἂν ἐκείνη τὴ στιγμὴ μὲ ρωτοῦσε: «Μὲ θέλεις; Ἐγὼ σ' ἀγαπῶ!» θὰ τῆς ἀπαντοῦσα ἀδιάστακτα: «Ναί!»

Ἀργὰ τὴ νύχτα, ἀφοῦ πέρασα μιὰ πραγματικῶς ὡραία βραδυὰ στὸ σπίτι τοῦ λοχαγοῦ Βασιλειάδη, ξαναγύρισα στὴν κατοικία μου.

Ἀλλὰ τί ἔπρεπε νὰ κάνω ; Οὔτε ἤθελα, οὔτε μποροῦσα νὰ ξεγελάσω τὴν ἀτυχῆ Ἀδελαΐδα, δίνοντάς της ἐλπίδες ποὺ δὲν θὰ ἐπραγματοποιοῦντο ποτέ.

Γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σκεφθῶ ὡριμώτερα, ἔφυγα τὴν ἄλλη μέρα γιὰ τὴν ἔξοχὴ Παράδεισος, ὅπου παραθέριζε ὁ ἔπαρχος, ὁ ὁποῖος μὲ εἶχε προσκαλέσει νὰ περάσω μερικὲς ἡμέρες κοντά του. Ἔμεινα δυὸ μέρες στὸν Παράδεισο κι' ἀπὸ κεῖ ἔγραψα στὸ φρούραρχο Βασιλειάδη, παρακαλῶντας τον νὰ διορθώση ὁπωσδήποτε τὸ πρᾶγμα, γιατὶ δὲν μποροῦσα νὰ παίξω τὸν ρόλο ποὺ μοῦ εἶχε ἀναθέσει. Ποτὲ δὲν ἔμαθα πῶς ὁ Βασιλειάδης ἀνακοίνωσε στὴν κόμησσα Λουκοπούλου τὴν ἀπόφασί μου νὰ μὴν παντρευτῶ. Ὅταν ξαναγύρισα στὴ Βόνιτσα, ἡ κόμησσα μὲ τὴν κόρη της εἶχαν φύγει. Ὅταν ἀργότερα ἔφυγα ἀπὸ τὴ Βόνιτσα, ὁ φρούραρχος Βασιλειάδης μοῦ ἔδωσε ἕνα λεύκωμα, στὸ ὁποῖο ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«Μὴν ξεχνᾶς τὴν Ἀδελαΐδα».

Λ'

Ο ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

Ἡ ζωή μου ἐξακολουθοῦσε στὴ Βόνιτσα μονότονη καὶ πληκτική, ὅταν κάποιο βράδυ δέχθηκα ἐντελῶς ἀπρόοπτα τὴν ἐπίσκεψι τοῦ ὑπομοιράρχου Γρίβα καὶ τοῦ ἀντεισαγγελέως κ. Ράλλη, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἔφεραν ἕνα ἔγγραφο τοῦ διοικητοῦ τοῦ τάγματός μας στὸ Μεσολόγγι. Μὲ τὸ ἔγγραφο αὐτὸ μὲ διέτασσαν νὰ ἑνώσω τὸ ἀπόσπασμά μου μὲ τὸ ἀπόσπασμα ποὺ εἶχε μαζύ του ὁ ὑπομοίραρχος Γρίβας, ν' ἀναλάβω τὴν ἀρχηγία του καὶ νὰ πάω στὴν ἐπαρχία Βάλτου γιὰ νὰ συλλάβω τὸ λήσταρχο Σωτήρη Στρᾶτο.

Ἡ διαταγή αὐτὴ μοῦ ἔκανε κατάπληξι!... Πῶς μποροῦσα ἐγώ, ἕνας ξένος ἀξιωματικός, ποὺ ἀγνοοῦσε τὴ χώρα καὶ τοὺς κατοίκους της, νὰ συλλάβω ἕνα λήστιαρχο, ὁ ὁποῖος εὕρισκε παντοῦ περίθαλψι, ἐνῶ τὸ μόνο ποὺ θὰ συναντοῦσα ἐγὼ θὰ ἦταν ἡ ἀντίδρασις.

Γι' αὐτὸ εἶπα στὸν ὑπολοχαγὸ Γρίβα, ὅτι στὴν ἀποστολὴ αὐτὴ θὰ βασιζόμουν μόνο στὴν πεῖρα του κι' ὅτι τυπικῶς μόνο θ' ἀναλάβανα τὴν ἀρχηγία τοῦ ἀποσπάσματος. Ὁ ὑπολοχαγὸς Γρίβας μοῦ εἶπε τότε ὅτι ὁ λήσταρχος διέτριβε σ' ἕνα χωριὸ τοῦ Βάλτου, κοντὰ σὲ κάποιο χάνι καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸ περικυκλώσουμε νύχτα γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ τὸν συλλάβουμε. Ὁ Γρίβας ἐπρόσθεσε, ὅτι δυὸ ἀπὸ τοὺς χωροφύλακές του ἦσαν πατριῶτες, ἀλλὰ ἄσπονδοι ἐχθροί του ποὺ τὸν πρόδωσαν. Αὐτοὶ θὰ μᾶς βοηθοῦσαν ἐξαιρετικὰ στὸν σκοπό μας. Γι' αὐτὸ μονάχα αὐτοὶ οἱ δύο ἔπρεπε νὰ μάθουν τὸ σχέδιό μας, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι στρατιῶτες καὶ χωροφύλακες θ' ἀγνοοῦσαν τὰ πάντα.

Ἐμένα ὅμως δὲν μοῦ φάνηκαν τόσο περίφημα τὰ πράγματα ὅσο μοῦ τὰ παρίστανε ὁ ὑπομοίραρχος. Ἦταν δυνατὸν ὁ Σωτήρης Στρᾶτος ν' ἀγνοῆ ὅτι ὁλόκληρη ἐκστρατεία εἶχε ὀργανωθῆ ἐναντίον του ; Οἱ φίλοι του οἱ ποιμένες θὰ εἶχαν σπεύσει νὰ τὸν πληροφορήσουν σχετικῶς.

Ἀλλ' ὁ ὑπομοίραρχος Γρίβας μὲ βεβαίωσε ὅτι ἡ ἀποστολή μας θὰ πετύχαινε καὶ δὲν ὑπῆρχε κανένας κίνδυνος νὰ μᾶς ξεφύγη ὁ Στρᾶτος.

Κι' ἀμέσως μοῦ συνέστησε τοὺς δυὸ χωροφύλακες ποὺ ἦσαν συμπατριῶτες τοῦ λησταρχοῦ. Ἦσαν καὶ οἱ δυὸ ἄνδρες ρωμαλέοι, ἀλλὰ ἡ φυσιογνωμία τους δὲν μοῦ ἐνέπνευσε καμμιὰ ἐμπιστοσύνη. Ἰδίως τὰ μάτια τους ἦσαν ὕπουλα καὶ δόλια.

Κατὰ τὶς τρεῖς καὶ μισὴ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ξεκινήσαμε ἀπὸ τὴ Βόνιτσα καὶ πήραμε ἕνα μονοπάτι τοῦ βουνοῦ.

(Ἀκολουθεῖ)